

AZ ELSŐ ANGYAL ÜZENETE

{EW 232}

Láttam, hogy Isten velünk volt 1843-ban az időpont hirdetésében. Isten elhatározta, hogy a népet felébreszti, és döntésre készíti, az igazság mellett vagy ellen. Lelkészek győződtek meg a prófétai korszakokra vonatkozó álláspontok helyességéről és sokan büszkeségüket félredobva, jövedelmüket és egyházaikat otthagya, helyről-helyre vándoroltak, hogy az üzenetet hirdessék. Mivel azonban a mennyei üzenetet aránylag kevés hivatásos lelkész fogadta el, a munka legnagyobb része oly emberek vállaira hárult, akik nem voltak prédikátorok. Sokan hagyták el szántóföldjüket és gazdaságukat, hogy az üzenetet hirdethessék, mások üzletükből, műhelyeikből hivattak el. Sok, nagyon tekintélyes polgár is kényszerülve volt, hogy hivatalát elhagyja s beálljon az első angyali üzenet népszerűtlen munkájába. {EW 232.2}

Lelkészek félretették felekezeteskedő nézeteiket és érzelmeiket és egyesültek Jézus eljövételének hirdetésében. Bárhol is hangzott fel az üzenet, felgyújtotta az embereket. A bűnösök megtértek, sírtak és bocsánatért esdekelték s olyanok, akik becstelenül éltek, siettek a jóvátétellel. Szülők a legnagyobb aggodalommal órkodtak gyermekeik felett. Azok, akik elfogadták az üzenetet, megtéretlen barátaik, rokonaik és ismerőseik körében igyekeztek az igazságot terjeszteni és mialatt lelkük alázatban meghajolt az ünnepélyes üzenet súlya alatt, esdve kérték és intették őket, hogy készülődjenek az Úr Jézus eljövételére. Ez a lélekisztító munka elvonta az emberek szeretetét a világtól, és eddig sohasem tapasztalt megszentelődést eredményezett. {EW 232.3}

Emberek ezrei szerették meg a Miller Vilmos által hirdetett igazságokat s Istennek szolgálói, Illés próféta erejében és szellemében hirdették az üzenetet. Jézus előfutarához, Jánoshoz hasonlóan, azok, akik ezt az ünnepélyes üzenetet hirdették, indítatva érezték magukat, hogy a fejszét a fák gyökerére helyezték és felhívják az embereket, hogy teremjenek a megtéréshez illő gyümölcsöket. Bizonyosságuk felébresztették és erősen hatottak az egyházakra és arra kényszerítették, hogy színt valljanak, és valóságos jellemüket kimutassák. S midőn elhangzott az ünnepélyes intelem, hogy meneküljenek Isten eljövendő haragja elől, sokan, akik az egyházakkal összeköttetésben álltak, elfogadták az engesztelő üzenetet. Belátták hitehagyásukat és a megbánás keserű könnyei, és mélységes lelki fájdalommal alázkodtak meg Isten előtt. És mialatt Istennek Lelke megnyugodott rajtuk, ők is segítettek hangoztatni az ünnepélyes szót: „Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája!” {EW 233.1}

A meghatározott időpont hirdetése igen nagy ellenkezésre talált mindenütt, a szószéken szónokló prédikátortól kezdve egészen a gondtalan bűnösökig. A képmutató prédikátorok és a léha bűnösök egyaránt azt hangoztatták, hogy „senki sem tudhatja azt a napot és azt az órát”. Nem akarták azoknak a tanítását elfogadni, akik utaltak arra az évre, midőn a prófétai korszak véget ér, és akik jelekre hivatkoztak, melyek a vég közvetlen közelségét jelzik. A nyáj pásztorai közül többen azt állították, hogy Jézust szeretik, nincs kifogásuk az ellen, hogy Jézus második eljövételét hirdetik, de kikeltek eljövetele idejének lerögzítése ellen. Isten mindeneket látó szeme olvasott szívükben. Ezek az emberek nem kívánták Jézus közeli eljövételét. Tudták, hogy keresztényietlen életük nem állja meg a próbát, mert nem jártak az alázatosság útján, amelyet Ő jelölt ki. Ezek a hamis pásztorok Isten igazságának útjában álltak. A népet ellenben felrázta a meggyőző erővel előadott igazság, és a filippi börtönőrhöz hasonlóan kérdezte: „Mit cselekedjem, hogy üdvözöljek?” Csakhogy ezek a prédikátorok az igazság és a nép közé álltak és simulékony, kedves dolgokról prédikáltak, hogy eltereljék az igazságtól. Sátánnal és annak angyalaival egyesültek s így kiáltottak: „Béke, béke!”, holott nincsen béke. Azok, akik szerették kényelmüket, s akik távol Istentől jól érezték magukat, nem akartak nagyszerű nyugalomból felébredni. Láttam, hogy Istennek angyalai mindezt feljegyezték; és a lelkiismeretlen pásztorok öltözékén lelkek vére száradt. {EW 233.2}

Lelkészek, akik vonakodtak ezt a megmentő üzenetet elfogadni, másokat is visszatartottak attól. Lelkek vére tapad rájuk. Prédikátorok és a nép szövetkeztek, hogy e mennyei üzenet ellen küzdjenek, és hogy Millert és munkatársait üldözzék. Hazugságokat terjesztettek róla, hogy befolyását megghiúsítsák. Sokszor megtörtént, hogy miután világosan megértette a néppel Isten tanácsát és éles igazságokat igyekezett hallgatóinak szívébe vésní, nagy haragot lobbantottak fel ellene és azután hogy elhagyta az előadói termet, egyesek leselkedtek rá, hogy elvegyék életét. Ámde Isten elküldte angyalait, hogy megoltalmazzák és biztonságban vezessék ki a

dühöngő tömegből, mert hivatását ekkor még nem töltötte be. {EW 234.1}

Az alázatos lelkek örömmel fogadták el az üzenetet. Meg voltak róla győződve, hogy Isten küldte ezt hozzájuk, alkalmas időben. Az angyalok a legnagyobb érdeklődéssel szemlélték a mennyei üzenet hatását és midőn látták, hogy az egyházak elvetik azt, szomorúan tanácskoztak Jézussal. Jézus elfordította tekintetét az egyházakról; megparancsolta angyalainak, hogy híven őrködjenek azon drága lelkek felett, kik nem vetették el a bizonyosság szavát s még további világosságot akart adni nekik. {EW 235.1}

Láttam, hogy ha a vallásos keresztények igazán szerették volna Jézust és sóváran várták volna megjelenését, akkor ujjongással fogadták volna az eljövételéről szóló örömhírt. Csakhogy ennek épp az ellenkezője történt. Mikor Urunk eljövételéről hallottak; amivel határozottan elárulták, hogy nem szeretik Őt. Sátán és angyalai diadalmasan ujjongtak s Jézusnak, és angyalainak szemére vetették, hogy az a nép, amely nevét vallja oly kevésbé szereti Őt, hogy második eljövételét nem is kívánja. {EW 235.2}

Ellenben láttam, hogy Istennek népe végtelen örömmel várta Ura eljövételét. De Isten elhatározta, hogy próbára teszi őket. Keze eltakart a próféciai korszakok számításánál egy hibát. Azok, akik Urukra vártak, nem fedezték fel ezt a hibát s még a legtanultabb emberek – akik ellentmondtak az időszámításnak – sem vették észre azt. Isten azt akarta, hogy népe csalódáson menjen keresztül. Az idő elmúlt és azok, akik oly nagy örömmel várták Uruk eljövételét, elszomorodtak és elcsüggedtek; ellenben azok, akik nem szívesen látták volna Jézus megjelenését, de mert félelemből fogadták el az üzenetet, megkönnyebbültek, hogy a várt időre mégsem jött el. Hitvallomásuk nem érintette szívüket, és nem tisztította meg életüket. A prófétai határidő elmúlt alkalmas volt arra, hogy belsejüket feltárja. Ők voltak az elsők, akik elfordultak és a szomorúakat és csalódottakat kinevették, akik tényleg szeretettel várták Uruk megjelenését. Istennek bölcsességét láttam abban, hogy népét megpróbálta, hogy biztos próbakövet adott, amellyel népét próbára tehetette és felfedte azokat, akik a szomorúság órájában visszavonulnának és elfordulnának Tőle. {EW 235.3}

Jézus és a mennyei seregek részvétellel tekintettek alá azokra, akik őszintén vágyakoztak azt látni, Akit lelkük szeret. Angyalok lebegtek körülöttük, hogy támogassák őket a megpróbáltatás órájában. Azok, akik elmulasztották a mennyei üzenetet elfogadni, a sötétségben maradtak és Isten haragja fellobbant ellenük, mert elutasították azt a világosságot, melyet a mennyből küldött számukra. Azok a hűséges, csalódott lelkek, akik nem tudták sehogy sem megérteni, hogy Uruk miért nem jött el, nem maradtak sötétségben. Isten Szentlelke újra visszavezette őket Bibliájukhoz, hogy a prófétai időszakokat kutassák. Isten már elvonta kezét a számokról és a félreértés tisztázódott. Most látták csak, hogy a prófétai láncolatok 1844-ig vezetnek és ugyanazok az érvek, amelyekkel azt bizonyították, hogy a prófétai korszakok 1843-ban végződtek, igazolták, hogy 1844-ben járnak le. Isten szava eléggé megvilágította álláspontjukat, és felismerték annak tényét, hogy Isten a határidő után is ad haladékot: „Ha a látomás késik is, azért csak várjad azt.” Annyira vágyódtak Krisztus azonnali eljövele után, hogy nem vették tekintetbe, miszerint a jövendölés elhúzódhat – ami arra szolgált, hogy a hűséges, várakozó lelkek felismerhetők legyenek. Tehát ismét újabb időponthoz jutottak. Azonban láttam, hogy a fájdalmas csalódáson sokan nem bírtak felülemelkedni és elvesztették buzgalmuk és bátorságuk magas fokát, amely 1843-ban jellemezte hitüket. {EW 236.1}

Sátán és angyalai diadalmaskodtak felettük s azok, akik vonakodtak az üzenetet elfogadni, szerencsájüknek tartották, hogy elég felvilágosodtak és előrelátók voltak és ezt a csalást – mint ahogy ők nevezték – nem fogadták el. Nem voltak tudatában, hogy Istennek tanácsát vetették el maguktól, és hogy Sátánnal és annak angyalaival karöltve dolgoztak azon, hogy Isten népét megdöbbenítsék, kik a mennyei üzenetet kiélték. {EW 236.2}

Az egyházak elnyomták azokat, akik az üzenetben hittek. Egy ideig azokat, kik nem fogadták el az üzenetet, a félelem még visszatartotta, hogy szívük vágyát megvalósítsák; azonban rövidesen felszínre jöttek érzelmeik. El akarták teljesen némítani azt a bizonyágtételt, melyet a várakozó lelkek hangoztattak: hogy a prófétai korszakok 1844-ig húzódnak. A hívők különben nyíltan beismerték tévedésüket és szinte magyarázatát adták annak, hogy miért várták Üdvözítőjüket 1844-re. Ellenfeleik egyetlen elfogadható érvet sem tudtak ellenük felhozni. Az egyházak haragja mégis fellobbant ellenük. Elhatározták, hogy a bizonyítékokat meg sem hallgatják, a bizonyágtételt végleg kizárják az egyházból, nehogy mások is hallhassák. Azokat, akik nem merték másoktól visszatartani azt a világosságot, amelyet Isten adott nekik – kizárták az egyházból. Oh, de

Jézus velük maradt továbbra is és ők örvendtek színének fényességében. Elő voltak készítve, hogy a második angyal üzenetét elfogadják. {EW 237.1}